

Sygn. akt: I C 449/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Połomski
Protokolant:	p.o. sekretarz sądowy Milena Ziętak

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2018 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko M. B.

o zapłatę

powództwo oddala.

Sygn. akt **I C 449/18**

UZASADNIENIE

Powód – H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystąpił przeciwko M. B.

z powództwem o zapłatę kwoty 10.949,03 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 10.692,59 złotych od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając zgłoszone powództwo wskazał, że pozwana w dniu 11 sierpnia 2008 roku zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę kredytu, z której pozwana się nie wywiązała. Pierwotny wierzyciel przełał wierzycelność względem pozwanej, a pozwana nie uiściła żądanej należności. Powód wskazał, że dowodem nabycia wierzycelności od poprzednika prawnego jest zawiadomienie o cesji wierzycelności.

Pozwana M. B. nie zajęła w sprawie żadnego stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 sierpnia 2008 roku została zawarta umowa kredytu nr (...) pomiędzy M. B. a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W..

(dowód: umowa kredytu nr (...) – k. 6-8)

W dniu 20 lutego 2018 roku (...) Bank S.A. z siedzibą we W. sporządził zawiadomienie o cesji wierzytelności oraz wezwanie do zapłaty adresowane na nazwisko (...), w którym wezwano ją do zapłaty kwoty 10.932,43 złotych.

(dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności i wezwanie do zapłaty – k. 9-11)

Sąd zważył, co następuje:

Zgłoszone powództwo jest bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z mającą generalny charakter regułą dowodową wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Występujący z powództwem powód winien zatem wykazać zasadność swojego żądania

i udowodnić jego istnienie. Na poparcie swojego roszczenia w zakresie jego podstaw faktycznych, przedstawił on środki dowodowe w postaci umowy kredytu nr (...) zawartej pomiędzy M. B. a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. oraz zawiadomienie o cesji wierzytelności. Miały być to dowody na istnienie oraz obowiązek spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej, a także na okoliczność zbycia wierzytelności wynikającej z tej umowy na rzecz powoda.

Mając na uwadze przedstawione dowody stwierdzić należy, iż powód wykazał jedynie, że pomiędzy M. B. a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą

we W. nawiązany został określony stosunek prawny zobowiązujący pozwaną do stosownego świadczenia na rzecz kredytodawcy.

W okolicznościach sprawy nie można jednak przyjąć, by powód wykazał fakt nabycia wierzytelności z w/w umowy. Uregulowany w art. 509 kc przelew wierzytelności należy

do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego,

z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 roku sygn. akt III CKN 423/99).

W ocenie Sądu powód nie przedstawił żadnych dowodów wymaganych przez prawo procesowe wykazujących istnienie i przejście konkretnej wierzytelności objętej umową cesji, na której oparto powództwo.

Dowodem na przejście uprawnień wynikających z umowy kredytu byłaby niewątpliwie umowa cesji wierzytelności spełniająca wymogi, o których mowa powyżej, ewentualnie dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, który – zgodnie z art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (tekst jednolity: Dz. U. 2014r. poz. 157 ze zm.) – ma moc dokumentu urzędowego, przy czym moc ta nie dotyczy samego faktu istnienia zobowiązania.

Tymczasem w niniejszym postępowaniu powód powołał się – jako dowód na nabycie uprawnień wynikających z umowy kredytu nr (...) – wyłącznie na zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 20 lutego 2018 roku.

Dokument ten jest niewątpliwie dokumentem o charakterze prywatnym, który – stosownie do treści art. 245 kpc – stanowi wyłącznie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki – w ocenie Sądu – nie może stanowić zatem wystarczającego dowodu na przejście uprawnień z tytułu w/w umowy kredytu na rzecz powoda. Nie da się bowiem w oparciu o ten dokument przeprowadzić jakiegokolwiek analizy prawnej skuteczności przelewu wierzytelności. Jest on nadto wyłącznie oświadczeniem jednej ze stron, podczas gdy umowa przelewu wierzytelności dla swej skuteczności wymaga zgodnych oświadczeń woli obu stron stosunku prawnego.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe prowadzi do wniosku, iż w zasadzie jedyną okolicznością wykazaną przez powoda w niniejszym procesie jest fakt, że pomiędzy M. B. a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. nawiązany został określony stosunek prawny zobowiązujący pozwaną do stosownego świadczenia na rzecz kredytodawcy. Powód nie udowodnił jednak tego, iż doszło in concreto do przelewu wierzytelności z tej umowy i że taki przelew był ważny i skuteczny w rozumieniu przepisów prawa cywilnego. W efekcie nie udowodnił także faktu, iż jest wierzycielem, co wyłączało możliwość zasądzenia na jego rzecz jakiegokolwiek kwoty i to niezależnie od całkowitej bierności pozwanej w niniejszym procesie. Zaoczne rozpoznawanie sprawy nie wyłącza bowiem obowiązku stosowania wymogów dowodowych przewidzianych przez kpc.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż w aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia lub choćby nadania pozwanej zawiadomienia o cesji wierzytelności oraz wezwania do zapłaty z dnia 20 lutego 2018 roku.

Mając powyższe na uwadze – na podstawie art. 6 kc – orzeczono jak w sentencji wyroku.